

Jak jsem objevoval AMERIKU

text: Jakub „Čuro“ Němec

Popis

Popis

Popis

Ve středu 20. května jsem v Mnichově nastoupil do letadla směr Denver ve státě Colorado. Následující víkend se konal kajakářský festival v městečku Buena Vista, kam jsem z Denveru vyrazil autobusem a doufal jsem, že najdu lidi, kteří by chtěli jezdit. Za celou cestu jsem jich nakonec potkal spoustu a strávil jsem ve Státech sakra dobrý tři měsíce. Na příštích několika stránkách vás se svým roadtripem seznámím a doufám, že se nebudete nudit.

První dva dny byly trochu těžší, protože jsem místňáky neznal a k tomu všemu přišlo zima. Pak ale přišly závody v rodu, kde jsem potkal pár kámošů, půjčil jsem si Projecta52 – a už to šlo samo. Na kemping jsem obsadil stánky vystavovatelů, vyspal se a další ráno vyrazil na kafe a snídani do místní pekárny. Přišel jsem o něco dřív, a když jsem čekal na lavičce, oslovil mě týpek v mikině Sweet. Já na sobě měl tu samou, a tak jsme se dali do řeči. Řekl jsem mu, že kluky ze Sweetu znám. On mi na oplátku řekl, že se jmenuje Brentt Toeper a že reprezentuje Sweet na West Coast. Taky přivedl kámoše Tima, který dělá totéž pro Oakley a samozřejmě bylo, že taky dobře jezdí a že po snídani mi ukáží Arkansas River. Úžasná, docela vodnatá řeka. Za jarního tání opravdu sto-

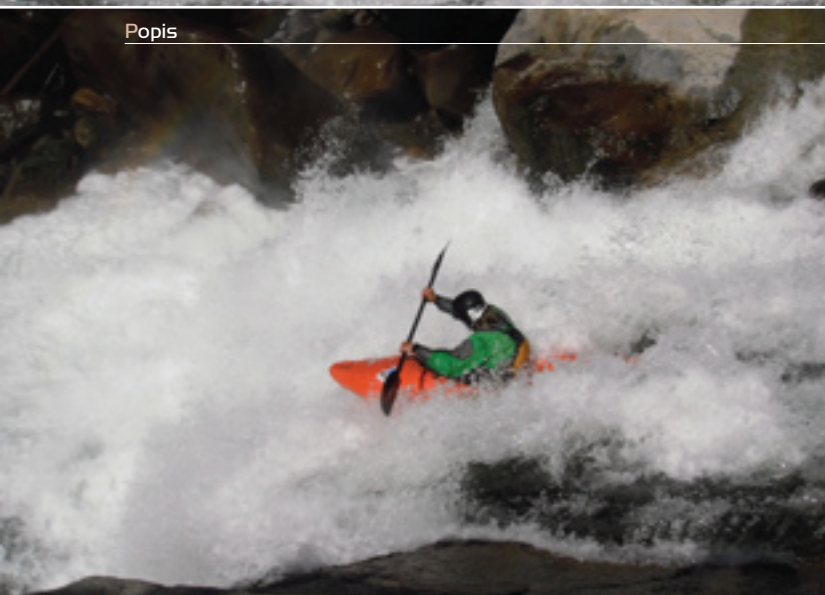
jí za to, a tak jsem pár dní zůstal a jen tak jezdil každý den, abych se rozjezdil na Teva Games, kam jsem se s Timem přesunul během dalšího týdne. Homestake Creek, kde se Teva Steep Creek Race (první závod celých Teva Games) jede, je těžká kamenitá minimálně WW IV+. Trať je dlouhá a jste v nadmořské výšce okolo 2500 m n.m. I kajakář-začátečník si tedy domyslí, že závody jsou opravdu extrémní. Vyhlášenost značky Teva tomu dodává šťávu a několik dní před závodem už celá světová špička najíždí lajnu. Homestake Race je jako první, a tam se po odjetí závodů začíná kajakářská komunita dost divoce bavit. Jen pro zajímavost: vyhrál Novozélanďan Mike Dawson, náš Zajíc byl čtvrtý a já skončil na 16. místě. Další den je na programu freestyle, kde Amí-

kům ukazuju tricky woo to loop a oni mě za to nenechají postoupit i přesto, že jsem jezdil líp než ostatní. No nic. Další ráno, tedy v sobotu, se jede závod na dlouhých lodích. Odehrává se na delší trati, ale na lehké vodě. Vyhrává Andrew Holcombe a na neděli už zbývá jen 8 Ball Race. Jde o hodně zajímavý nápad, kde osmi závodníkům, kteří se musejí co nejdříve dostat do cíle, brání dalších osm v průjezdu, a jde o Full Contact Race. Jede se to na lehké trati, ale v centru horského města Vail, což přidává atraktivitu pro diváky. 8 Ball Race se moc líbil novozélandské hvězdě Samu Suttonovi, který vyhrál. Po závodech se všichni rozjeli domů, ale pro mě to znamenalo sbalení věcí a roadtrip do Kalifornie. Parták Ron Fischer ze Švýcarska domluvil dodávku od vodácké

značky Teva. Pro nás to znamenalo jediné, měsíc ježdění ve vyhlášené horské oblasti Sierra Nevada, kde by měly být jedny z nejlepších řek na celém světě. Po 30 hodin dlouhé jízdě přijíždíme do městečka Coloma, kde jsme zjistili potřebné informace, a následující den se rozjíždíme na říčce South Fork of Silver. Tamější řeky mají většinou několik zdrojnic a vám jistě dojde, že South Fork je ta jižní. Krásné čisté slajdy a skoky. Nedostatek vody však rozhoduje za nás a nakupujeme rýži, nudle, ovesnou kaši a tyčinky Snickers, abychom měli z čeho žít na třídním tripu „Fantasy Falls“, kam jsme se přesunuli. Jde o zhruba 40 mil dlouhý run na prostřední části řeky **Mokulemne**. První den je prý trochu „mank“ (což znamená kamenité a ne úplně čisté průjezdy), ale pak už se to prý zlepšuje. Nakonec

Popis

Popis

Popis

to tak hrozné nebylo, ale taky nic extra. Kempujeme, děláme oheň a vaříme večerí. Po čaji už se stmívá, a tak ještě posedíme s ohněm a jdeme spát.

Druhý den se charakter změnil. Střídal se těžké pětkové kaňony s absolutně klidnými úseky, kdy jste jen tak pluli lesem a mohli poslouchat ptáky, řeku a stromy. V kaňonech jsme si uvědomili, jak je to super. Jsme tu jen dva a v lodích máme všechny věci na další dva dny. Nejbližší civilizace je asi tak 50 mil helikoptérou a my jsme uprostřed pětkového kaňonu, kde se zrovna chystám na těžkou kombinaci. Pod ní následuje čtyřková peřej a v ní malý vracák nalevo, který nesmím minout. Je sice ještě jeden dole pod ním, ale napravo se nedá přenést a peřej je dost nechutná. Takových míst bylo ten den kolem třiceti. Asi deset dlou-

hých kaňonů a nějakých dvacet dalších míst. Byly tam skoky, slajdy, brutálně těžké věci, lehké lajny vedle sifonu apod. Rozhodně pořádný den, po kterém jsme dali rýži s omáčkou a spokojeně seděli u ohně pod stromem.

Poslední den byl asi úplně nejlepší, protože ubylo hodně těžkých věcí a velká většina šla jezdit. Myslím, že jsme přenášeli jen jednu. Zase jsme zdolali nějakých dvacet těžkých míst, nechyběly slajdy, vodopády a těžké průjezdy, občas i na morál. Brzy odpoledne jsme doskočili do klidné vody místní přehrady a odpádrovali na parkoviště u hráze. Ani nechci vědět, jak nádherná musí být zatopená část řeky. Ron vyráží stopovat a já čekám u věcí a snažím se probořit přehradu silou vůle.

Další perlou vyznačenou na mapě je pravá zdrojnice Cherry Cree-

ku – **West Cherry Creek**. Naštěstí potkáme dva mladé kluky, kteří už to jeli a čekají, až klesne Upper Cherry. Po pár hodinách v knihovně městečka Groveland je nakonec přesvědčujeme, že by měli jet s námi, a tak další den ráno šlapeme s loděmi a věcmi na jednu noc v údolí na zádech. Kluci ale řeku znají a jsme na soutoku s Upper Cherry Creek už během odpoledne. Od soutoku je to totiž jen dvě míle, a tak jedem dál. Večer přepádlujeme přehradu a máme za sebou fakt dobrý den.

Jak je patrné, Upper Cherry Creek má letos hodně vody, a tak klesne na „jetelnou“ hranici až tak za týden. Další den se proto vydáváme na **Cherry Proper**. Jedná se o vcelku vodnatou řeku Kalifornie a obtížnost je tak WW IV–V, takže si užíváme pohodu a jízdu bez chráničů na lokty. Využíváme několika

„volných“ dnů, abychom se podívali do městečka Three Rivers, kudy protéká řeka Kaweah. Dostáváme informaci v rafting centru, že musíme trochu hikovat, ale znejišťuje nás zákaz vjezdu, který jsme projeli a zkrátili si hiking. Asi bychom mohli nasednout hned, ale chceme se projít, a tak šlapeme asi 3 – 5 kilometrů proti proudu. Při nasednutí vyruším hada, který skočí do vody. Vzápětí jdeme prohlížet první kombinaci. Nejlepší na téhle řece byl slajd do zatáčky proti skále, kde musíte jet doprava. Dále např. třímetrový vodopád a za ním díra jak do pekla. Je ale průjezdná, a pak ještě jeden větší vodopád v nespočtu slajdů. Jako další úsek jedeme „Hospital Rock“ a hned dvakrát a máme fakt zábavu. Přesouváme se na **East Fork Kaweah**. Jedno těžké přenášení, a jinak zhruba 12 km čtyřkové

Popis

Popis

Popis

a pětkové vody. Večer nás čeká reggae večer v místním baru, a tak ukazujeme lokálům, že se umíme i bavit, a nakonec nás vyhodí, že prý jsme neslušníci – přitom jsme se jen nosili na ramenou.

Následující ráno je pomalejší a při checkování e-mailů zjišťujeme, že Upper Cherry by šla jet. Jedeme tedy hned do Grovelandu, kde zjišťujeme, že se výrazně oteplilo a Upper Cherry Creek opět stoupá. Potkáváme kamaráda Tima Rippera. Ten přichází s tím, že Charlie Center mu poradil **Middle Cherry**, která vytéká z přehradu Cherry Lake. Ale voda vytéká z druhého jezera Eleanor, a tak nasedáme skrz zelenou džungli na dost průměrný a kamenitý creek, který je

asi lepší než nic, ale také o dost horší, než většina creeků v Kalifornii. Po dojetí tohoto runu jsem se rozloučil s parťákem Ronem, který za dva dny odlétal.

Přidal jsem se k anglickým kolegům a další tři dny stály za to. Vyrázili jsme zpět na West Cherry a dali tentokrát i nejtěžší peřej. Slajd s válcem na začátku, za ním čtyřmetrový vodopád, který musíte boofnout doprava, a voda jde doleva. Za tím je menší slajd, který se stáčí doleva, pak jedete doprava (nalevo je to podemleté) a pak doprava – a jste z toho venku. Jeli jsme to dva. Já čistě, ale Tim trochu ohnul špičku svého kajaku, když neboofnul hlavní skok. Zbytek jsme dojeli na čisté lajně, proto

že jsme ji znali. Stálo to za to a musím říct, že West Cherry byl v tu chvíli mým nej potokem v Kalifornii. Neskutečné a „jezditelné“ slajdy od 2 do 15 metrů, kombinované se skoky 2 – 6 metrů. K tomu přičtete hodinu řízení od Cherry Lake a zhruba hodinu šlapání. Mě to dává dohromady nejlepší jednodenní úsek, co jsem kdy jel. Jen pozor, je to asi 12 mil s dojezdem po jezeru, a je to psané jako dvoudenní.

Upper Cherry Creek měl sice vysokou vodu, ale nás motivovalo tuhle krásku jen vidět. Ráno jsme sbalili věci na dva dny. O tom se ale dozvíte příště a o naší jízdě na Upper Cherry Creeku vám něco napíšu pro rubriku „Jak se jezdi

legendy“, protože ta řeka tam prostě patří a je to asi nejlepší řeka, co jsem kdy jel.

Po Upper Cherry Creeku jedeme do Grovelandu, kde je v kostele free breakfast, což samozřejmě jako správně homeless kayakers využíváme. Kluci mi vyložili věci u našeho kámoše Olivera a já zůstal sám s batohem. Unavený ale připravený jezdit, takže jsem ještě ten den odchytil své nové kámoše z East Coast, kteří přijeli na Upper Cherry. Začali jsme čekat, až klesne, a já hlavně čekal na Bryana Kirka z Wavesportu, se kterým jsme se domluvili, že pojedeme z Kalifornie do Alberty v Kanadě.